

DEJVID VAN

**▼
JARČEVA
PLANINA**

Preveo
Vule Žurić

■ Laguna ■

Naslov originala

David Vann

GOAT MOUNTAIN

Copyright © 2013 by David Vann

All rights reserved.

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kolo VI / Knjiga 23

*Za moga dedu, Čirokija, Roja Ajvorija Vana (1904–1991),
koji je svake godine lovio na Jarčevoj planini,
i sve njegove pretke, uključujući i poglavice
Dejvida Vana, Džejmsa Vana i Džozefa Vana*

Sadržaj

JARČEVA PLANINA	9
<i>Izjave zahvalnosti.</i>	215
Vule Žurić: <i>Smrt je prometno mesto</i>	217

Prašina boje baruta prekrivala je vazduh, čineći utvaru dana crvenkastom. Osećao se miris te prašine i miris borova, miris trave. Truckanje u kamionetu me je rasturalo na sastavne delove, glava samo što mi nije otpala s trupa. Na sledećoj oštroj krivini umalo nisam ispao preko bočne stranice.

Klećao sam na madracu pod kojim je ležala sva naša kam-perska oprema. Severna Kalifornija, 1978. Dok smo vijugali, morao sam da se pridržavam za metalne stranice, koje behu tople čak i u rano jutro. Napredovali smo uz planinu. Imao sam kutiju za cipele punu kamenja i kada bismo izbili na pravac, zgrabio bih kamen i gađao stabla pored kojih smo se vozili. Zafrljačeni kamen se probijao sve brže kroz gusti vazduh. Leteo je pod lukom, dalje nego što sam hteo. Trebalo je skratiti taj luk i naciljati bolje. Dizao sam pesnicu visoko kad god kamen pogodi u meso. Zvuk tupog udarca nadjačao bi režanje mašine, a onda bih pogledom okrznuo pocepanu koru pogođenog stabla.

Nebo je bivalo sve bliže, dan sve vreliji, a vazduh je navirao i navirao, istiskujući miris iz svega što nas je okruživalo.

Metal, izduvni gasovi, ulje, prašina, korov, četinari, a sada i dugačke livade suve, požutele trave i doline borova, što je već bio znak da smo dobro odmakli od jezera. Svake jeseni smo odlazili u lov, svake jeseni smo se vraćali ovamo.

Stigli smo do Bartletovih izvora. Zaustavili smo se u sumračnom oblaku prašine koji smo sami podigli, a moj otac je, ne sačekavši da se vazduh raščisti, otvorio vrata i, onako tanak i visok, iskoračio iz senke, zabacujući pušku o desno rame. Moj otac, tako upečatljiv čak i u toj senci, spreman da ode što dalje od sveprisutnog sveta. Krenuo je uz stazu.

Iz kabine je na druga vrata izašao moj deda, noseći limunove, a odmah za njim tatin najbolji drugar Tom, koji se, otkad znam za sebe, kao član porodice vozio uvek zguzan između njih dvojice. Iako je svuda oko nas bila prašina, na njegovim naočarima se pojavio odraz sunca čim je podigao glavu. Tu smo, rekao je.

Iskočio sam iz kamioneta na očevu stranu. Iza sedišta sam izvukao svoju vinčesterku, čija je cev još uvek bila hladna. Nisam imao remen na pušci, pa sam je poneo u ruci. Tako je nosim i uvek ću je tako nositi, mislio sam dok sam se penetrao, držeći je u desnoj ruci, s cevkom oborenom ka zemlji. Naherenost te puške i naherenost same planete pomagale su mi da napredujem.

Odmaralište kod Bartletovih izvora beše zamandaljeno već decenijama. Sada su to bili ostaci davno prošlih vremena. Do tamo se stizalo uskom stazom, između sivih stena obraslih crnim, narandžastim, zelenim i belim lišajem, po kojoj je ležala svakojaka starudija kao svedok prošlih i budućih vremena. Svet otisnut u svetu, kao beskrajno ponavljanje.

Probijali smo se kroz nisko, sasušeno rastinje. Pazili da ne nabasamo na kakvu zvečarku. Staza, međutim, beše kratka i uskoro izbismo na nešto nalik terasi. Stari travnjak obrastao

korovom, razdrobljeni beton, pustoši na bacanje. Sve to mi je izgledalo čarobno jer sam bio isuviše mlad da bih znao kako je ovo mesto izgledalo ranije, pa sam mogao da zamišljam šta god mi padne na pamet.

Žene pod velikim šeširima, u čipki i naboranim suknjama, muškarci sa svojim štapovima, u odelima i prslucima iz kojih vade satove. Pristigli u ovaj raj da bi se kupali u lekovitoj vodi i pili je. Tako sam sve to zamišljao, uključujući i svoju porodicu, kao deo nečeg starostavnog i velikog. Bilo je muzike, orkestar pod senicom, i svetiljke što po celu noć gore okačene o drveće. Visoka, grbava stabla hrastova i čistina između njih. I ples.

Deda je seo pod niski zid koji se gotovo nije video od rastinja. Iz njega je virila mala slavina obložena belim mineralom. Hoćeš da probaš, pitao me je.

Odgovorio sam skupljanjem usana. Voda je puna sumpora. Jašta je, rekao sam. Dedin ogromni stomak se prelivao iz njegove lovačke bluze i preko jakne. Uvek je nosio tu jaknu, čak i po vrućini.

Uzeo je čašu, presekao limun i iscedio dva parčeta, pa onda odvrnuo slavinu iz koje je potekla prvo smeđa, a potom bistra voda. Uvek sam je ja prvi probao i pitao se da li se nešto promenilo od našeg poslednjeg dolaska ovamo, da nije zaista postala otrovna.

Bartletov šampanjac, rekao je moj otac, cereći se tek jednim delom usta. Obrazi su mu izduženi, poput dedinih.

Posmatraju me sva trojica, trudeći se da ne pokažu koliko ih ovo zabavlja. Voda u punoj čaši svetluca, limunova kora se rastvara. Njen miris je u vazduhu. Sumpor iz dubokih slojeva zemlje.

Uzeo sam čašu, hladnu, iako sam zamišljao kako je vruća, radioaktivna, i onjušio površinu, pa se zakašljao, neveseo,

dok su se oni prigušeno smejuljili. Onda sam je brzo popio. Zemljin prdež iz dubina trulih pećina.

Oči su im bile suzne od truda da suspregnu smeh koji sam ipak video. Slobodno se smejte, rekao sam. Znam da se smejete.

Otac se suzdržavao, oči mu behu sklopljene a usta stisnuta, ali mogao sam da vidim kako mu se grudi nadimaju, a stomak grči pod prljavom, belom majicom. Tom je izobličjenog lica obuzdavao škripavi smeh. Izvini, progovori najzad. Ali izraz tvoga lica.

Otac je rukom prekrio usta.

Kao žaba koja pokušava da proguta konja, rekao je Tom, pa pogledao ka nebu, dok mu se donja usna razvlačila u grimasu.

I deda popusti, pa groknu i stomak mu se zatrese dok je vezivao plastičnu kesu u kojoj su bili limunovi.

Šta to radiš s limunovima? pitao sam. Sada je na vas red.

Iz očevog izraza lica shvatih da niko od njih ne namerava da pije. U redu, reko, pa zgrabih pušku i vratih se do kamioneta.

Popeh se na madrac, ne ispuštajući pušku jer je od sada svaki jelen koji se pojavi bio meta, a ja spreman da ubijem štagod.

Čuo sam ih odozgo kako se smeju, ali prestadoše kada su se približili, pa u tišini uđoše u kabinu i opet pođosmo. Vetar postade svež jer sam bio znojav, a moja majica mokra. Spustih dlanove na krov kabine, dok mi je puška ležala pod nogama.

Tragao sam za jelenima. Za rogovima koje oštre o koru drveta, ili smeđom mrljom njihovog krzna dok stoje ili leže u borovom hladu. Jelen je mogao da se krije iza toliko oblika i boja, a sve ostalo je bilo samo pozadina. Oči behu naučene da zanemare pozadinu, obučene da ceo svet iščezne i za sobom ostavi samo metu. Imao sam jedanaest godina, a ovu pušku već dve godine, u potrazi za jelenima otkad znam za

sebe, ali sada će mi prvi put biti dozvoljeno da ih ubijam. Bio sam premlad za to po važećim propisima, ali dovoljno star prema porodičnom zakonu.

Svet je mahom prazan. To sam već znao. Na tlu uglavnom nema ničega. Pustinja. Ali moj otac je ispredao priče o patkama na jezeru, divljači u šumi, i postojale su fotografije na kojima su izložene silne patke i ribe, poređane na travnjaku po veličini, fotografije na kojima otac i deda i Tom poziraju svaki sa po dva ulovljena jelena, a za vikend su znali da ulove i po deset komada, s dobrim rogovima. Izgleda da je ova pustinja nekada zaista bila naseljena, a da sam se ja rodio prekasno. Od toliko vekova koliko postoji ljudska rasa, ja sam našao da se pojavim sa dvadeset i pet godina zakašnjenja i to me je baš ljutilo, i iako sam bio jedanaestogodišnjak, bio sam ljut zbog izgubljenog nasleđa.

Vetar je sada bio topao, moja majica suva i ni po čemu nisi mogao da znaš da smo na tolikoj visini. Bili smo na planini, ali u dolini i vazduh je bio vruć i gust. I mada sam ovaj drum viđao svake godine, neki njegovi delovi bi me uvek iznenadili jer su bili duži nego što sam mislio. Trebaće nam još dva sata da dođemo do odredišta, i do tamo je trebalo preći veliku teritoriju.

Stajao sam iza kabine kamioneta i izviđao, ali sam sada čkiljio jer mi je vetar sušio oči, a sem ptica, miljama unaokolo na vidiku nije bilo žive duše. Ptice su još bile tu. Njihova široka krila su treperila u niskome letu. Behu glasnije od motora i guma. Sve te bezimene i besmislene male, smeđe ptice behu svuda oko nas. Gugutke i prepelice su trčkarale uz put, a onda bi odlepršale. Povremeno bi se pojavila i neka grabljivica, što je bio znak kako u suvoj travi ipak ima nekih sitnih živuljki. Ono što je preostalo. Ubio bih goluba i prepelicu, a onda bih ubio poljskog miša i male, smeđe ptice.

Kamionet je usporio i skrenuli smo ka jaruzi i plaži od velikog, oblog kamenja. Zaustavili smo se i nije bilo prašine. Potok beše dubok jedva jednu stopu, ali širok najmanje deset jardi. Kamenje je svetlucalo pod vodom, plavo i crveno poput džigerice, da se čovek odmori od požutele trave, smeđe prašine, zelenih iglica četinara, bledoplavog neba. Ove boje su bile življe. Duž plićaka je u pesku svetlucalo grumenje pirita, minerala koji smo zvali lažno zlato.

Klekli smo na kamenje, prvo onjušivši vodu jer je uzvodno u njoj moglo da leži ko zna šta, ali smo je potom pili, hladnu i bistru i tešku. Što je bila studenija, postajala je sve teža, pribijajući se uz kamenje, ponirući ka središtu zemlje poput žive. Sada je bila u svakom od nas. Ja sam ispirao ukus Bartleta i limuna.

Svako od nas je svojevrstan magnet. Verujem u to. Svako od nas oseća neku vrstu tega. Nijedan pokret nije nebitan. Svaki korak je svršetak prethodnog koraka. Znao sam to otkada pamtim.

Vratili smo se u kamionet i prešli na drugu obalu, dok se kabina gadno tresla, a ja stajao na papučici uz vrata, osećajući silu koja me vuče unazad. Mislio sam na konje, na vreme kada bismo potok prešli na konjima, nagingući se u sedlima prema grivi, i bilo mi je krivo što to nisam doživeo. Ceo moderan svet je jedno odstupanje. Televizor umesto konja, gadna je to mučka.

Uzak put se penjao uz padinu. Prošli smo kroz šumarak i onda se ponovo izložili suncu. Moglo se osetiti kako vazduh postaje ređi u senci, a gušći na svetlu. Dan je odmicao, a ja sam se sve više pekao. Puška mi je bila spremna, ali od jelena ni traga ni glasa. Stenje i trava i nisko grmlje.

Čestar beše kao poboden u zemlju, gust i beskrajn posvuda gde je nekoć bila šuma. Jeleni tokom dana leže pritajeni u žbunju. Suve, smeđe grane posvuda, savršen zaklon za rogove.

Vidik se skratio, put je vodio iz džepa u džep, doline su se otvarale i zatvarale, ali konačno smo dospeli do dugog, postepenog uspona uz niz grebena koji će nas dovesti do ranča. Pogled se širio na druge grebene, druge planine u daljini, raslo je osećanje sveta i mogućnosti.

Put je vijugao duž uspona a onda se zasekao niz strminu. Tlo se obrušavalo s moje desne strane, put se suzio. Kamenčići su iskakali ispod guma, a moj otac je usporio, instinktivno se sklonivši od ivice, dok se kamionet naginjao ka dnu dugog, dubokog kanjona. Probijali smo se preko kamenčuga i džombi, vozeći pet milja na sat. Pred nama se pojavio odron, zemlja se otkotrljala i prekinula drum. Moj otac je usporio i stao na pedeset metara od odrona. Nije bilo mesta da se okrenemo. Možda ćemo morati da odustanemo. Gledao sam put kojim smo došli, bio je uzan i strm. Ravniji teren beše daleko.

Otac je izašao iz kamioneta, za njim i Tom. Deda je ostao na svome sedištu. Pa, rekao je moj otac. To ne izgleda dobro.

Zavrtelo mi se u glavi, pa sam iskočio iz kamioneta ka gornjoj strani, držeći pušku. Pod nogama mi je izmicalo kamenje, oštro i grubo i čisto, tamnosivo, bez lišaja na sebi, tek nedavno skotrljano niz iskrzano brdo. Nije bilo biljki, samo odron. Vozili smo se po osulini, niz padinu i to je godinama bila moja noćna mora, kretati se uz ivicu strme planine, dok se niz nju svako malo kotrljaju kamenčuge, mada je u mom snu to pre bio lepo usitnjen pesak, i bio sam u školskom autobusu, a ne u kamionetu. Ipak, san je lako mogao da postane java. U snu sam osećao kako ćemo se sroljati i umreti u kanjonu.

Otac me obgrli. Ne brini, u redu? Bićemo okej. Ovo se dešavalo i ranije.

Nije baš bilo umirujuće da čuješ kako se to ponavlja u stvarnom životu, baš kao i u snu.

Tom je gledao ka strmini nad nama. Sve to pada, rekao je. Još koju godinu i neće više biti puta.

Moj otac je ispitivački podigao pogled. Moguće je, reče. Probijanje novog puta neće biti jeftino. Ali tu je gorska služba. Oni će to morati da urade.

Da. Šta da radimo?

Moj otac je uzdahnuo i pucnuo obrazima. Hajde da vidimo.

Tako smo krenuli ka odronu, nas trojica, jedan za drugim. Nedostajalo je pola širine puta koji se odronio. Zemlja beše tamnosmeđa, sunce je još nije bilo izbledelo. Kamenje je bilo skoro sasvim crno. Gledao sam u drveće koje je bilo iščupano iz korena pa bačeno niz padinu, oštećivši šumu u podnožju. Iščupani balvani koji su doleteli s visine od nekoliko stotina metara, zdroбивši mesto na koje su pali i sve što je bilo unaokolo, oborivši stabla kao domine. Sećam se da sam tako razmišljao dok sam gledao meso oštećenih stabala.

Ima dovoljno prostora s gornje strane, rekao je moj otac. Ima da prođe knap.

Moraš samo da paziš na ugao, rekao je Tom. Prilično je strmo.

Da. Moraću dosta da motam.

Možemo svi da sednemo s gornje strane, da malo smanjimo težinu.

Okej.

Osvrnulo sam se prema kamionetu i video moga dedu kako nam se približava putem kojim smo upravo prošli. Nije gledao ka nama, njegove oči nikad nisu upirale pogled u neku određenu tačku, već su samo gledale nejasno ispred. Lice mu beše bez ikakvog izraza. Njegov hod je mogao da ima cilj, ali nije ni morao, a išao je nogu pred nogu, praveći spore pokrete koji su mogli da traju tri koraka ili tri dana. Nije ni pogledao onaj rastur pod putem. Moj deda beše čudan koliko god to jedan čovek može da bude.

Nas četvorica smo stajali neko vreme ne govoreći ništa, i to je bilo to. Nije bilo diskusije. I to mi se nimalo nije sviđalo. Vratili smo se u kamionet, Tom i ja smo seli na gornju stranu madraca i noge su nam landarale, dok je moj otac vozio polako ka odronu a deda sedeo na svome sedištu. Kao da nije imao ništa protiv da se, ako već tako mora da bude, skrši niz brdo s ostale dve generacije.

Gledajući uzbrdo nisam mogao da vidim šta se događa na drugoj strani. Ako bi gume skliznule niz ivicu, ne bih to znao sve dok ne bismo počeli da padamo, a tada bi već bilo kasno. Mogao bih da pokušam da skočim, ali već bih padao kroz vazduh. Gravitacija je najgroznija stvar na svetu, odvlači te u prazninu.

Otac je vozio u prvoj brzini, krećući se sporo, manje od pet milja na sat. Vozili smo se kao na talasu, uzdižući se i propadajući, i ja sam se naginjao preko ivice, gledajući kako se točak širi dok težina pritišće gumu, i nisam znao kako bi moj otac i deda uspeli da se izvuku na vreme. Ostali bi zarobljeni u kabini.

Mogao sam da osetim kako se planina kotrlja pod nama, a gravitacija uvija pod lukom ne bi li nas povukla niza stranu. Gravitacija je klatno, a nas četvorica i kamionet njegovo sidrište.

Ali strana kamioneta se spustila a svet se iznivelisao, i mi nismo pali.

Ovo je bilo pomalo čupavo, reče Tom. Kamionet se ustavi i on se pope u kabinu. Moraćemo opet da prođemo ovuda kroz nekoliko dana, a tada bi put mogao da izgleda drugačije.

Njih trojica u kabini, ja na osmatračnici, bili smo visoko na ogoljenom boku planine. Samo nisko rastinje i sasušena trava, drugi grebeni isuviše udaljeni da bi se mogao pogoditi

jelen, tako da nije imalo da se motri na bogzna šta, sem na vrtoglavu strminu koja se pomaljala pred nama i siluete rogova koji hitro skaču i begaju.

Divan i vedar sunčan dan i povetarac i ptice i naš kamionet koji vijuga ka kapiji, koja će se pojaviti čim se ponovo dokopamo šume. Osećao sam uzbuđenje koje sam osećao kad god bismo došli jer ovo mesto nije bilo kao i sva ostala. Ovde se vraćamo i vraćali smo se generacijama. Ovo smo posedovali i tu smo pripadali i tu se čuvala naša prošlost, svi koji su dolazili pre nas i sve što se dešavalo, i sve to će biti ispričano tokom ovoga lova, a prvi put ću biti pomenut i ja, samo ako uspem da pronađem jelena.

Uvek bih zaboravio na poslednji deo puta, koji je prolazio po nasipu obraslom vreskom. A kada smo stigli, pred nama se pojavila Jarčeva planina. Bili smo na njenom južnom boku, a s naše desne strane se, iznad visokih proplanaka, uzdizao greben na čijim strmim stenama nikada nismo lovili. Pod njim se nalazila retka šuma, i tu negde je bio naš kamp i izvor i livada, a ispod brana i kanal i donja livada i serpentine i zgarište i sve drugo što nam je pripadalo.

Ovde smo se uvek zaustavljali da vidimo ko smo. Šeststo i četrdeset hektara koje delimo s dva ortaka iz Centralne doline. Daleko od svega. Podeljeno na nekoliko parčadi duž cele strane planine, koji se spuštaju skoro do ivice duge, uske doline i reke Keš krik.

Niko ne progovara. Mogli bismo ovde da stojimo i posmatramo bog te pita koliko dugo. Ali kamionet polako kreće, idemo da se smestimo u kamp, a put savija dole u šumu gde se gubi svaki vidik, dok sa hrastova već opada lišće, suvo, glatko i oštih ivica. Crvenkasto i zeleno grmlje. Vrane su se javljale oštrim glasom a onda su s desne strane puta, poput eksplozije, navrle prepelice, koje su u niskom,

kolebljivom letu ponovo zašle među žbunje i drveće. Bio sam obučen da podignem pušku i da pucam, i sada sam s bolom u duši nišanio tamne krete, dok su ptice sletale šireći krila. Svaka bi se zaustavila na trenutak, moje oko je mirovalo sve dok ne bi došao trenutak da povučem obarač, trenutak savršenstva, ali mi nije bilo dozvoljeno da ovde ubijam ptice. Da pucanj ne bi uplašio jelena. I tako su prepelice odletele u žbunje i kamionet je odjurio dalje, a ja sam osetio tupi žal. Deo mene je naprosto hteo da ubija, stalno i bez prestanka.

Vazduh je ovde bio svežiji, a put u debeloj hladovini, dok su obrisi senki prekrivali strminu s leve strane. I konačno smo stigli. Pred nama je bila kapija od debelog gvožđa boje skorene krvi. Tešku rešetkastu konstrukciju ne bi mogao da obori ni kamion jer je sa obe strane bila postavljena u betonske temelje duboke šest stopa, a katančinu nije bilo moguće razvaliti ni metkom. Čak bi se i puščano zrno samo spljeskalo i rikošetiralo. Kapije su menjane tokom godina, a ovu koju je postavio moj otac neće moći da razvali nijedan lovokradica i nikada neće morati da bude zamenjena.

Iskočio sam iz kamioneta i krenuo za ocem, koji je legao u prašinu pod katancem i pokušavao da ga dohvati kroz uski čelični žleb. Taj žleb je sprečavao da neko prekine katanac sekačem ili ga razvali puškom. Ali zato je bilo malo prostora za ključ, a u svoj toj stešnjenosti valjalo je još otključavati naslepo. Otac je pravio grimase radeći odozdo. Proklete lovokradice, rekao je. Ne mogu do kraja da okrenem ključ. Lezi uz mene.

I tako sam legao, licem okrenut ka prašini, šljunku i lišću, a moj otac se odupro od mene, pridigao se i onda sam čuo kako se katanac otvara.

Konačno, rekao je, a onda je još malo radio ne bi li išče-prkao ključ.

Ustao sam i čistio sa sebe prašinu i lišće, dok je on širom otvorio kapiju. Tom i deda su stajali i gledali uz greben. Imamo lovokradicu, rekao je Tom.

Otišao sam do njih i pogledao kuda i oni i u daljini, na jednoj steni, spazio narandžasti lovački prsluk.

Kako se popeo do tamo a da nije prošao kroz ovu kapiju? upitao je Tom.

Mora da su došli na brdskim biciklima, rekao je moj otac. Teški su da bi ih prebacili preko ograde, ali ako su išli glavnim drumom, mora da postoje staze kojima se može preko.

Ne znam ni za kakve staze, rekao je deda.

Prvi vikend sezone lova, rekao je Tom. Prvog vikenda se puca i opaljuje na sve i svašta. A što da uopšte mare kad smeju da love? Ionako krše zakon, pa što ne bi lovili i u junu.

Kada lovinu iznesu odavde, niko i neće znati odakle je, rekao je moj otac.

Tako je.

Hajde da ga bolje pogledamo, rekao je otac i otišao do kabine. Nisam znao na šta tačno misli, ali se onda vratio s vinčester magnumom 300. Stao je, smestio pušku na rame i uperio je ka lovokradici. Na pušci je bio veliki, crni, optički nišan. Bila je to prelepa puška od masnog, tamnog drveta. Puška za ubijanje medveda, isuviše velika za jelene, mada je moj otac to ipak radio jer je deo njega bio sklon razaranju. Video sam kako metak iz te puške prolazi kroz jelenovu plečku i potpuno je raznosi.

To je neki lepotan, rekao je moj otac. Uživa u sunčanom danu i traži jelene na našoj zemlji.

Kralj sveta, rekao je moj deda.

Priteraj kamion bliže, rekao je moj otac.

I Tom je otišao i otpustio ručnu kočnicu, pa polako prišao mestu gde smo stajali.

Otac je ponovo nanišanio, ali su ovoga puta njegovi laktovi bili čvrsto na haubi. Povukao je zatvarač i vratio ga nazad, smestivši metak u komoru. Da vidimo da li će čuti ovo. Hoću da pogleda ovamo i vidi ko ga je nanišanio.

Ali, koliko sam mogao da vidim, lovokradica se nije ni pomerio, niti pogledao u našem pravcu. Bio je daleko, verovatno na više do dve stotine jard, tako da nisam jasno mogao da mu vidim lice, iako se činilo da gleda niz liticu u koju je pucao otac.

Sada je i Tom držao pušku, koju je kroz nišan bio uperio u lovokradicu. Ja sam na svojoj vinčesterki imao samo mušicu.

Dođi da pogledaš, rekao je moj otac, kao da mi čita misli.

I tako sam uzeo pušku, oslonio laktove na haubu kamioneta. Osećao sam da ulje kojim je očeva puška bila namazana ne miriše kao ulje moje „tridesetice“. Bila je teža i savršena, glatko drvo i tamnoplavi metal srasli kao da su rođeni u jednom komadu, a ravnoteža s kojom mi je kundak prijanjao uz rame govorila mi je kako bi ova stvar lako mogla da postane deo mene.

Nišan je bio moje oko koje vidi bolje, pravo u svet, osvetljenje koje kao da nema svoj izvor. Video sam teksturu stene udaljene preko dve stotine jardi, a to je više od dužine dva fudbalska terena. Tamna stena na kojoj je bilo izbočina i grba koje je napravila voda, široka ploča kojom sam krenuo ulevo, do mesta gde je lovokradica sedeo na samoj ivici i landarao čizmama, s puškom koja mu je ležala preko bedra. Bio je u farmerkama i beloј majici kratkih rukava, a preko je nosio narandžasti lovački prsluk. Hteo je da bude viđen. Tu, na otvorenom, na našoj zemlji. Imao je dugačke, svetlosmeđe zulufe. Lice i vrat mu behu porozili od sunca.

Naciljao sam ga u ruku, pomerajući nišan od lakta ka ramenu. Lovokradica kao da je to osetio, što je bilo vrlo čudno.

Okrenuo se ulevo i pogledao me pravo kroz nišan, a onda je pomerio noge, sve dok se nije našao tačno naspram mene. Video nas je, video je nešto. Boju haube ili odraz optičkog nišana. Podigao je dvogled koji mu je bio okačen oko vrata i pogledao me kroz njega velikim, tamnim očima.

Stisnuo sam kundak i zadržao dah. Bio sam ga naciljao tačno između dva okulara. Bio sam zatočen u vremenu s tim čovekom, zatočen u ovom trenu mirovanja.

Lagani izdah, a onda sam polako i oprezno stegnuo obarač. Nije bilo misli. Siguran sam da je bilo tako. Bila je tu samo moja narav, ono što jesam, izvan svakog razumevanja.

Svet je eksplodirao iz nekog jezgra i ja sam poleteo kroz vazduh i završio u prašini. U ušima mi je odzvanjalo, a i krv je pulsirala. Srce mi je tuklo kao ludo. Puška je ležala pored mene, dok sam je još uvek držao desnom rukom.

Otac me je podigao zgrabivši me za košulju i bacio nazad, ali nisam pao tamo gde je trebalo da bude zemlja. Bio sam bačen visoko preko ivice puta i zemlja je propala, a ja sam nastavljao da padam, dok su me po leđima udarala stabla ili grane opet i opet, a ja još uvek padao kroz vazduh, prevrćući se, i nalet senke zdesna bio je sve što sam video pre nego što sam levim ramenom jako udario o zemlju i lišće, pa se preturio preko glave i udario o stablo levom nogom, počevši da padam glavom nadole, a onda se opet okrenuo, videvši jasno sve kao da jurcam niz tu padinu, zatim instinktivno raširio ruke i zalepršao ne bih li obgrlio sledeće stablo, a onda lebdeo sve dok nisam skliznuo niz lišće i najzad bio na zemlji, gde sam nepomično ležao, ne znajući kako je sve ovo moguće i šta će dalje biti.